de Bergrede XXVIII

Vergeving/vergeven

* intochtslied 205 (opw)
* stil gebed
  votum en groet

Onze hulp is in de naam des Heren
die de hemel en de aarde gemaakt heeft,
die trouw is en trouw blijft en niet laat varen het werk van zijn handen.
Genade zij u en vrede van God onze Vader en van onze Here Jezus Christus,
in de gemeenschap van en met de Heilige Geest.

* lied 277

* gebed om de Heilige Geest
* bijbellezingen: O.T. Psalm 32
  N.T. 1 Joh. 1:5-2:2
* lied 48sup: 1,2,4,5 en 6 **collecte**

* preek n.a.v. Matt. 6:12
* gebed/voorbede

* slotlied 497:1,2 en 3

* zegenbede
* vervolg slotlied 497:4

De genade van onze Here Jezus Christus
en de liefde van God
en de gemeenschap met de Heilige Geest
is met u allen.

Liederen uit opwekking (opw) en Lofzangen en Gebeden (bundel Unie Baptisten) - sup. = supplement.

De verzen 14 en 15 haddeen we ook even bij het gekozen tekstvers moeten lezen: ‘want indien gij de mensen hun overtredingen vergeeft, zal uw hemelse Vader ook u vergeven; maar indien gij de mensen niet vergeeft, zal ook uw Vader uw overtredingen niet vergeven…’
Niet mis te verstane woorden.
Woorden waar je niet omheen kunt.
Ze confronteren een ieder met zichzelf en dat heel nadrukkelijk direct in het aangezicht van God…
En daar kun je toch niet doen alsof, of liegen, toch?

Nou vergissen we ons maar niet! Denk we vlak na de eerste Pinksterdag aan het gebeuren met Annanias en Safira – bedrog in commissie, collectief – ons (want zij waren mensen van gelijke bewegingen als wij zijn) vóór, nee *in* het aangezicht van God, de Heilige Geest!
Wat dat oplevert?
Al sterft de mens die God in het aangezicht bedriegt vandaag niet op hetzelfde ogenblik, toch zal het einde hetzelfde zijn als van Annanias en Safira toen: de dood.

Dat is het loon van de zonde! Zonde is schuld. Schuld, allereerst aan God – let wel: de Vader!
En Vader staat voor: enkel het positieve, het goede en op de Pinksterdag zien we dat ál het goede van de Vader is samen te brengen onder die ene Goddelijke noemer: de Heilige Geest!
Wie Heilige Geest zegt, zegt dus: Vader=enkel het positieve, het goede = l i e f d e! Waar nu werd de liefde het meest optimaal zichtbaar? In Jezus! ‘Wie Mij heeft gezien, heeft de Vader gezien’! Maakt u het mee?

De Vader is de Heilige Geest, is de Zoon! Kunnen we die bedriegen? Left u in de waarheid?! ‘Ik ben de waarheid’, heeft Jezus gezegd! De waarheid zal je vrijmaken! Leeft u *in* Jezus – na Pinkester moet je zeggen: leef je Jezus?! Dát was het probleem van Annanias en Safira – ze leefden Jezus niet! En Jezus niet leven is: het leven missen!

Hebt u Jezus waarachtig lief? Kun je degene die je liefhebt bedriegen? Dan gaat er toch wat knijpen in je binnenste!? Dat is toch eigenlijk een ondenkbare zaak?!

Laten we die zojuist geciteerde en zeker bij onze tekst horende verzen even rusten en gaan we eerst eens dieper in op het begrip ‘schuld’. Doen we dat in het kader van de net gestelde vraag: kunnen wij de Vader, Zoon en Heilige Geest, de Drie-enige God bedriegen? Als bevestiging van deze vraag haalde ik Annanias en Safira aan. Ik ben er namelijk vast van overtuigd, dat *helemaal* in het christen leven (in ontelbare vele christen levens), zo’n pakweg ruim 2000 jaar na dat afschuwelijke voorval, het nog steeds ontzettend veel voorkomt! (Kijken we eens in ons eigen innerlijk…!) Ik besef de ernst en het gewicht van wat ik hier zeg ten volle. Het is niet niets om zoiets te stellen: Elk leven dat zegt van Jezus Christus te zijn, maar waar blijkt dat Hij amper de ruimte krijgt, waar het Jezus leven door de volheid in de Heilige Geest zich niet ten volle kan manifesteren - hoor goed ik zeg niet dat het er niet is, ik zeg: waar het zich niet ten volle kan manifesteren! - daar wordt God bedrogen, zijn Vaderhart verwond! Of niet soms? Zijn eigenlijke zijn wordt daar ontkend, en dat is *zonde*! En dus wordt daar ‘schuld’ gemaakt.

En hoe nonchalant wordt daarme omgegaan…
Het is de gewoonste zaak van de wereld geworden - inderdaad: *van de wereld*! - om naar Bijbelse maatstaven gemeten, genoegen te nemen met een tweede, soms zlefs met een derde rangs christen te zijn. Dat wil zeggen: ’t is heerlijk om een wissel getrokken te hebben op de eeuwigheid - daar staan wij ons als evangelische christenen graag ‘bescheiden’ op voor (wij immers weten tenminste dat we

behouden zijn!) - maar in werkelijkheid krijgt God absoluut niet de plaats die Hem als God en Vader toekomt! Naast Hem, *boven* Hem zijn er nog zoveel andere dingen, en helemaal *ikzelf* – mág IK óók?

En daar staan ze dan… Annanias en Safira en God vroeg/vraagt bij monde van Petrus:is dit werkelijk alles? Let wel hè, *ze hoefden niet*! Ze mochten! Wij hoeven niet! Wij mogen! Houden wij er dan toch eens mee op, om te doen alsof we alles gegeven hebben… je vergroot op die manier alleen maar je schuld! Als de Heer het vergunt, wil ik daaar binnenkort nog dieper op ingaan; voor nu wil ik van hieruit vragen: kennen wij eigenlijk wel het begrip 'schuld'? Willen we dat wel kennen? Hebben we ieder persoonlijk onze schuld voor God wel goed gezien op het eerste ogenblik van ontmoeting met Hem? Heeft het Licht van Gods Geest teb volle geschenen over mijn leven? 'Heer IK weet dat IK een zondaar ben'. 't Is zo gemakkelijk zo'n zondaarsgebed te bidden, maar hoevelen zijn er waarachtig overtuigt geweest van zonde, van schuld voor God? Als je Jezus werkelijk hebt ontmoet, zoals Hij is, de binnenkant van God, liefde, Lam, dan ben je jezelf gaan zien: *ga uit van mij Here, ik ben een zondig mens…* Dan sla je niet meer een hoge toon aan! Nee, dan verwonder je je tot op de dag van vandaag over zijn geweldige barmhartigheid, genade, dat Hij toch op je af is gekomen: *niet gij hebt Mij, maar Ik heb u uitgekozen!*

Als je dát besef niet hebt, dan zeg ik u, jou: wees er maar van verzekerd dat er nog heel wat op te ruimen valt tussen God en u, jou!

Schuldbesef - zondaarsbesef en zondebesef is zo schaars! God is een heilige God hoor, al noemt Hij zich wel degelijk Vader! Voor de verheerlijkte Jezus val je zelfs als verloste mens nog als dood aan zijn voeten! Maar Hij heeft zo lief! Hij verlangt er naar ten volle gemeenschap met de mens, met ons, met u, jou en mij te hebben… *maar het zijn uw zonden die scheiding maken tussen u en Mij* (Jes. 59:2). Dat zegt God zelf! Overal waar de gemeenschap met Hem niet ten volle wordt ervaren, zal dit blijken! *Had ik onrecht - zonde, schuld - in mijn hart beoogd, Gij zoudt naar mij niet gehoord hebben* zegt de Psalmdichter.
Wees verzekerd dat Hij dit niet zo wil!
Hij verlangt naar een ieder van ons!

Wat moet dat te merken zijn geweest toen Jezus deze bede de discipelen voorbad! Het moet om hen heen, in de lucht die zij inademden, te proeven zijn geweest: Liefde - de atmosfeer rond God, de Zoon, deHeilige Geest zindert ervan!

Bent u echt vrij - hebt u deze bede ooit waarachtig gebeden *en vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren*? Eerst even die eerste helft: *vergeef ons onze schulden…*
Wat ziet God de Vader als Hij ons samen, persoonlijk ziet? Hij ziet ons hoor! Een ieder van ons zoals die is – niemand uitgezonderd en… Hij heeft zó lief! Hij is bewogen om ons mensen, om de wereld - daarvoor gaf Hij zijn Zoon! Maar, de inhoud dáárvan kun je alleen aanvoelen - *aanvoelen*, ik zeg bewust niet begrijpen, want wie kan die liefde vatten? – je kunt die liefde alleen maar aanvoelen, als je werkelijk eerlijk jezelf hebt gezien - je schuld tegenover Hem! Ook alles wat je een ander aandoet, hebt aangedaan, dat doe je/deed je Hem aan! David zag dát na zijn val met Bathseba en hij beleed: tegen U Here, tegen u alleen heb ik gezondigd! En een niet vereffende schuld drukt op de mens! - tenminste, als er nog iets menselijks van je is overgebleven…! Want er zijn mensen die in het geestelijk leven net zo ver gaan met schulden maken als in het gewone leven op materieel vlak: ze maken de ene na de andere schuld en liggen er veelal zelfs niet eens wakker van. Ze kopen op afbetaling tot de deurwaarder komt om alles onder hen vandaan te verkopen… En hoe is het mogelijk, zelfs dan nog durven ze protesteren…! Zijn we in de christenheid niet op een soortgelijk

niveau gekomen? Mag er nog over 'zonde' gepraat worden?
'Schuld' is een begrip geworden dat niet bij ons past, maar altijd bij een ander!
En als het niet af te schuiven is op de ander, dan wordt het wel afgeschoven op de tijd waarin we leven of op de omstandigheden… En de beste advocaat van de mens daarbij is hijzelf! Zoals ik ergens las: zelfs waar niemand meer verzachtende omstandigheden of vergoelijkende redenen bedenken kan, daar is de *zondaar* zelf een meester in het vinden en naar voren brengen van 1001 excuses… Hoevelen zijn er hier die er o zo moeite mee hebben zichzelf voor God eerlijk onder ogen te zien? Er wordt veel verstopt, verdrongen, verborgen voor God en medemens. Hoe weinig wordt er beseft, dat zo leven een uiterst pijnlijke zaak voor God is - de Vader, die op zijn beurt ziet dat het een zeer kwalijke zaak is voor die mens zelf!

Het kan je hele leven stuk maken… Weggestopt kwaad, het verdrongen verkeerde gaat namelijk werken in je binnenste. Het zijn als het ware gevaarlijke explosieven. Het geeft neuroses tot in de meest letterlijke zin lichamelijke kwalen. Zo ook het niet optimaal leven met God. Een belofte aan Hem gedaan en niet waarachtig nagekomen, drukt. Iemand zegt ergens: het geweten kent de herinnering die je geheugen kan beschamen…

Niet voor niets spreekt David, na met God in het reine te zijn gekomen, over de *zegen* van schuld belijden! *Welzalig de mens wie de Here de ongerechtigheden niet toerekent, en…* luister goed! *In wiens geest geen* bedrog *is*! Gods hand drukt op dit ogenblik misschien onder dit woord op je hart… Je kunt doorgaan met vluchten en uitvluchten zoeken… Maar zijn Geest weet je te vinden – *zelfs al ga je wonen aan het uiterste van de zee, vloog je naar de hemel, zocht je de dood…* Ps. 139. Zelfs het meest vrome vlees komt ooit eens aan het einde van zijn krachten.
Staat iemand hier bij God in de schuld?
Allereerst in die zin, dat er onbeleden zonden zijn - mag ik er eens één noemen? In een EO jongerenprogramma werd - alweer een hele tijd geleden - gesproken over samenwonen en omgang voor het huwelijk. Daar was een oude mevrouw die bijna trots stelde: 'het was vroeger anders, maar niet veel beter - ik wil wel eens weten wie ging er toen 100% rein het huwelijk in?'

Is dat je norm? Is dat iets dat past onder EO? Ach ja, vandaag aan de dag zeker…! Toentertijd zeker niet. Toen al verschoven de normen bij deze omroep! Even naar deze oude mevrouw: als je zoiets van jezelf weet en je weet tegelijk wat God zegt over en bedoelt met het huwelijk (zie Efeze 5!) die weet zichzelf absoluut zeker schuldig voor God. Zijn Woord verandert namelijk niet. En als je zoiets niet belijdt, beleden hebt, al is het ook jaren geleden, die staat schuldig op dit punt voor God!

Gods Geest wil ons allen overtuigen. Hij, zegt de Bijbel, overtuigt van zonde. Vraag Hem maar eens! Niemand is beter dan de ander- alle mensen zijn zondaars en… *missen* de heerlijkheid van God. Tenzij!
Mag de Here komen in de meest verborgen hoeken in je leven? Wat kun je jezelf hier kwellen, je kunt zelfs gebonden raken! Je kunt er niets aan doen dat vogels over je hoofd vliegen, maar wel als ze een nest in je haar bouwen! In hoevelen zijn zo niet in de nesten geraakt? Is dat misschien de reden dat je geestelijk maar niet groeit? Koester je wrok tegen iemand, is er iets gebeurd in je kinderjaren? Ik zou u hier heel wat verhalen kunnen vertellen van het leed dat onbeleden zonden aanrichten in levens, zelfs van kinderen van God! Wat zijn er talloos velen, die een loden last al jaren met zich meeslepen - ze zijn geboeid en slepen die kogel mee de kerk in, week in week uit… Het kan je lam leggen.

Hoor toch het Lam van God – Hij bad het voor!
God wordt nooit moe om te vergeven!

Staat er iemand bij God in de schuld? En heeft dat tot gevolg dat je geestelijk leven niet meer is dan er eertsijds is beleden? Je hebt van alles wat je gaf aan Hem, beleed als schade, tot je schade teruggenomen? Welke plaats neem Hij in? 'Is dit alles, Annanias, Safira?' wat antwoord ik?
Staat er heir iemand bij God in de schuld als het gaat om de tweede helft van deze bede? *…gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren…* - het gedeelte van de tekst waarbij vers 14 en 15 horen! Er zullen er vast en zeker zijn die nu zijn/worden aangesproken. Calvijn heeft gezegd dat we met deze bede het oordeel van God over ons kunnen bidden. Want we zagen immers zoveel als: behandel ons zoals wij onze naaste behandelen.
Als wij als vergeven zondaars haatdragend zijn, er maar niet toe komen- niet willen, niet kunnen – om te vergeven, al maar vastzitten aan het 'ja maar', onze eigen advocat spelen (in feite advocaat van de duivel), dan kunnen wij niet staan in Gods genade! In Gods vergevende liefde! En dat naast dat deen dergelijk houding ook kan leiden tot gebondenheid en bittere wortel kan doen schieten!

Letten we op, er staat niet: vergeef ons *omdat wij* vergeven. Ons vergeven zou immers een povere basis voor God zijn om ons te vergeven - Hij zou er dan zelfs nooit aan toe komen!
Er staat 'gelijk', dat is: 'zoals'! Met andere woorden, kenmerkt ons Jezus-leven?! Gods vergeving van *al* onze zonden - zijn verlangende liefde naar ons om de eerste te zijn - moet aanzetten tot een vergeving van onze kant! *Wij hebben lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad…* Waar dat niet het geval is, daar is schuld! Kijk eens naar nog een persoon zo vlak na Pinksteren: Stefanus. Hij keek omhoog, terwij de stenen op hem neer regenden, zag Jezus die hem vergeven had en vergaf de gooiers!

Besef dat God in Jezus al begon onze schuld te verzoenen (ja die van de hele wereld) voor wij erom vroegen. Hij biedt het aan! *Weest jegens elkander vriendelijk* (ach dat gaat nog wel, desnoods veinzend) *barmhartig* (dat wordt al moeilijker) *elkander vergevend zoals God in Christus u vergeving geschonken heeft*! (Ef.4:32) Het hoort bij de *nieuwe levenswandel…*

Ach Here, als U deze bede ons zo voor bidt, wie zijn wij… Wie bent U? Wie is een God als Gij? Jesaja zegt: *Hij vergeeft veelvuldig* –- Jes. 55:7b, het gedeelte waar dan met recht gesproken wordt over: wegen van God die hoger blijken dan de onze, gedachten van God die rijker blijken dan de onze. Van God *onze* Vader… Schuld en ons zijn aanéén verbonden zoals vergeving en de Vader en dan óók ons! Wat een heilstroom! Hebben we de golven horen bruisen? Kom dan tot de reinigende vloed – ga niet meer heen heen tot zijn kracht, de volheid in de Heilige Geest, op je, over je komt!
En die komt enkel daar waar de wil is om Jezus in deze bede na te bidden en Jezus dus wordt nagezegd: *vergeef ons onze schulden, zoals ook wij onze schuldenaren vergeven…*
Worden als Jezus, wil ik dat?

En nu halleluja de rest van mijn tijd, is gans aan Gods Zoon, mijn Koning, gewijd!
Heb he alles aan Jezus gegeven?

Amen.